

Els estralls de la miopia política

La Cimera pel Dret a Decidir ha arribat sense un ordre del dia definitiu i amb un objectiu declarat: construir el màxim consens possible per fonamentar les legítimes demandes en favor d'una consulta negociada amb l'Estat. Una cimera convocada pel President Mas, amb l'assistència més enllà d'alguns representants institucionals, de [tots els partits que van coincidir](#) en la necessitat de cercar la solució a la crisi nacional a partir d'una acció, la d'escoltar els ciutadans abans de determinar com sortir de l'atzucac al qual ens va situar la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut.

Que aquesta cimera arribi després que el Govern hagi [fracassat en la celebració de la Cimera contra la crisi](#) no és un element a menystenir. En aquella, sí que hi havia ordre del dia, i fins i tot propostes sobre la taula. Però no es va fer –substituint-la per una pretesa reunió del Govern secreta, però surrealista- davant les expectatives de manca d'acord sobre les propostes presentades per alguns dels actors. No es va fer perquè mancava el principal ingredient: la voluntat real de dialogar. Antonio Machado afirmava que per dialogar, primer cal preguntar, i després, escoltar. I el Govern, amb el President Mas al capdavant, tenia –i té- poca predisposició a escoltar quan aixeca dia rere dia la bandera del “no tenim alternativa” com a única resposta a la primera crisi que dessagna el país, la crisi econòmica.

El resultat d'aquell fracàs és evident: una [ocasió perduda](#). Un missatge nefast. I aquesta opinió no pot substituir-se per l'eventual èxit de la Cimera pel Dret a Decidir. Calen respostes clares positives i la negativa al diàleg quan *a priori* les solucions no són evidents ni els consensos senzills, és una mostra d'irresponsabilitat superlativa.

Si pel que fa a les actituds, la del diàleg és la que cal mantenir i defensar amb tota convicció, pel que fa a les virtuts, especialment les virtuts polítiques que cal mostrar amb tota claredat especialment davant la tercera crisi que patim -la crisi institucional i política- la coherència és essencial.

És evident que la [carta](#) que la Carme Chacón ha adreçat al primer Secretari dels socialistes catalans, en Pere Navarro, per demanar-li que no participi en la reunió convocada pel president Mas sobre el dret a decidir, ha sorprès per la forma en la que s'ha expressat la seva opinió –una carta pública/da- i pel moment escollit (dos dies després de donar-se a conèixer que en les propostes de reforma Constitucional elaborades pels socialistes catalans també hi havia participat la cap de llista per Barcelona al Congrés).

No prejutjo els motius que l'han portat a escollir tant una cosa com l'altra, i per tant, independentment de la forma, l'oportunitat i els interessos que pugui tenir qui signa la carta en expressar allò que expressa i quan i com ho fa, el cert és que obre un debat. I és en aquest debat en el vull aportar algunes consideracions, perquè no comparteixo els seus arguments.

La posició del PSC sobre el dret a decidir.

Carme Chacón justifica el seu posicionament públic en contra de la decisió dels socialistes catalans d'acceptar la invitació del president Mas, com a contrapunt a altres veus anònimes o d' “un cert sector” del [PSC favorables a implicar-se en el procés sobre el dret a decidir](#). I ho fa erigint-se en la representant de “tants i tants catalans” i autoatorgant-se la legitimitat moral de la representació del sentiment de la majoria dels socialistes catalans. Però oblida esmentar un detall: les veus anònimes, el “cert sector” favorable a implicar-se en el procés pel dret a decidir no és tal, sinó que és el propi partit, mitjançant un dels compromisos electorals més destacats del programa de les darreres eleccions al Parlament: “Ens comprometem a promoure les reformes necessàries per tal que els ciutadans de Catalunya puguin exercir el seu dret a

decidir”.

La consciència sobre la realitat dels problemes polítics

El posicionament de Carme Chacón sembla obviar la situació real de conflicte entre Catalunya i l'Estat espanyol que va tenir en la sentència de l'Estatut la seva expressió més aguda, i sobre la que ella mateixa ha deixat un testimoni explícit de la seva particular valoració. I a partir d'aquesta actitud, la seva posició sembla més orientada a cercar el xoc frontal i el reagrupament de les forces explícitament contràries a la independència, més que no pas a evitar el xoc de trens, i els seus més que evidents estralls. És innegable que la relació entre Catalunya i Espanya ha esdevingut un problema real, més enllà de les visions esbiaixades, hiperbòliques i manipulades que en facin alguns. I com deia, la credibilitat, la mínima credibilitat en la política catalana passa per reconèixer el problema en totes les seves dimensions. Sense aquesta prèvia no és possible fer política a Catalunya.

Les falses incompatibilitats polítiques

Abandonar l'escenari del diàleg a favor del dret a decidir seria tant com permetre que l'escena política sigui monopolitzada per una única opció política: l'independentisme. Per això no es pot creure en la incompatibilitat entre la [crítica a la deriva de Mas](#) i la defensa d'una proposta raonable sobre l'exercici del dret a decidir i d'una [alternativa](#) (federalista o bilateral) a l'independentisme.

L'actualització del paper del socialisme català en la unitat civil del poble

Els socialistes catalans han estat factor i garantia de la [unitat civil del poble de Catalunya](#), i aquest paper ara és més necessari que mai per contribuir -en unes noves condicions i amb nous plantejaments- a l'equilibri de la societat catalana, a una configuració plausible de les seves aspiracions i a una avaluació realista de les seves possibilitats que faci possible un nou consens social.

És evident que el paper actiu i equilibrador dels socialistes catalans dins de la política catalana no pot fer-se des de la timidesa i l'acomplexament. Les posicions acordades cal defensar-les amb convicció i energia. Ara bé, el cert és que els arguments aportats per Carme Chacón en la seva carta, per legítims que siguin com a opció personal, mostren una profunda discrepància amb les posicions acordades i reflectides en el programa electoral. Caldrà si més no fer-se la pregunta de fins a quin punt això és compatible amb la funció de representació que desenvolupa. Sobretot, tenint en compte que pel Partit dels Socialistes de Catalunya el principal escenari polític és i ha de ser Catalunya.